

[Bjørn Elmquist]

ge forhold? Skulle vi til at have to slags asyllejre? Og hvordan ville vi efter VSernes opfattelse kunne undgå at komme ud i nye panikløsninger, som man har kaldt det, som den, vi er i gang med nu? Det ville jo simpelt hen være at sige: hertil er det i orden, men alt, hvad der kommer herudover, bliver ren og skær panik, og kommer vi ud over det niveau, opgiver vi fuldstændig at prøve at få nogen indflydelse på det.

Jeg har læst forslaget, hr. Tinning, og jeg har lyttet meget nøje efter. Jeg synes ikke, vi har fået nogen svar, hverken i forslaget eller i ordførerens indlæg.

(Kort bemærkning).

Addi Andersen (CD):

Det er utroligt at sidde og høre på fru Pia Kjærsgaards udgydelser. I virkeligheden har Fremskridtspartiet haft delvis ret, da de kritiserede den liberale flygtningelov, som vi alle sammen var så stolte af, men partiet har intet lært efter at have været herinde i mange år. De bombastiske og menneskefjendske udtalelser, der kommer fra den side, gør, at man simpelt hen ikke kan have bare den mindste smule sympati for deres ideer.

Hr. Tinning har ret i, at det er umenneskeligt, at asylsøgerne skal gå og vente i ca. 2 år, før de får besked på, om de er købt eller solgt. Det kan give sig udslag i frustrationer og voldsomheder, og jeg håber derfor, at vi kan komme frem til, at ventetiden bliver kortere.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg erkender, at jeg undervurderede vandsviddet i fru Pia Kjærsgaards udtalelser og holdninger: folk skal ikke i fængsel, de skal smides ud!

Hr. Bjørn Elmquist taler om vilkårligheden, som ligger i vores forslag om umiddelbart at sige ja til dem, der har haft en ansøgning inde mere end 3 måneder, og det har hr. Bjørn Elmquist ret i; det nævnte jeg også selv. Det er rigtigt, at det vil betyde – hvis vi forsøger at lave et sjus ud fra forholdene i dag – at 400-800 mennesker, som ville have fået nej om et halvt eller et helt år, får ja. Det er rigtigt, at det kan man sige er vilkårlighedens lov, for hvorfor skal det lige ram-

me dem? Men hvordan er det så i dag? Da er det sådan, at der er mennesker, som egentlig efter de gældende bestemmelser skulle have et nej, men når deres sag kommer til behandling meget længe efter, bliver dette nej pludselig til et ja, alene i kraft af ventetiden. Det ved vi også. Der har vi også vilkårlighedens lov.

Jeg mener derfor, at vi uden at, hvad skal vi sige, pukke løs på hinanden er nødt til at erkende, at vi allerede har fået opbygget et system, der rummer vilkårlighed, fordi vi har et system til behandling af disse sager, som slet ikke kan følge med. Det er rigtigt, at vores forslag til en løsning her og nu, eller hvad man nu vil kalde det, selvfølgelig også rummer en slags vilkårlighed, men til gengæld har det den fordel, at vedtager vi det, kan vi komme ned på en sagsbehandlingstid, som er rimelig og antagelig; det kan vi se af, at det i dag er muligt at følge med strømmen.

Så siger hr. Bjørn Elmquist: hvad nu, hvis der kommer 30.000 eller 20.000 næste år? Det er rigtigt, at det eneste, vi har sagt i vores forslag om det, er, at så må vi forsøge at løse problemerne for så vidt lige så dårligt, som vi gør det i dag. Vi siger ikke, at der findes en eller anden genial løsning, som vi kan se, men som ingen andre kan se. Så enkelt er det ikke, overhovedet ikke. Vi siger bare, at det, som er vigtigt, er i første omgang at sende et signal til befolkningen og også meget gerne til vores omgivelser om, at vi gerne tager vores andel, og her mangler jeg stadig et svar fra hr. Bjørn Elmquist. Er det en overvejelse, hr. Bjørn Elmquist overhovedet vil gøre sig? Er det en diskussion, hr. Bjørn Elmquist vil ind i? Det kan jeg nemlig stadig væk ikke gennemskue. Et signal, der siger: vi tager gerne det, vi anser for vores andel. Men selvfølgelig kan det da give problemer, hvis der kommer dobbelt så mange, det er indlysende.

Så siger hr. Bjørn Elmquist: jamen får vi så ikke to slags asyllejre? Vi foreslog for et år siden, at nu skulle et flertal herinde hjælpe Røde Kors og de andre med at sikre den fornødne kapacitet, og det præciserede vi ikke yderligere. Det kom vi ikke igennem med. Nu har vi så sagt: lad os prøve at lave en permanent kapacitet, og beskrevet den nærmere. Jeg vil godt være med til at udvide den, men jeg er enig i, at selv om vi laver en god og forsvarlig kapacitet, kan der selvføl-